

pro pletichy, budiž jen mimochodem podotknuto. Záleží tudíž jen ještě na způsobnosti, by pletichami byla stupňována cena předmětu potřeby, již stížnost popírá při pouhém pokusu, natož úmyslu, zboží dále prodati. Než rozsudek zjišťuje, že jak nákup, tak pokus prodeje kůže stal se v úmyslu, docíliti obejitím platných předpisů neodůvodněného zisku, jehož by při správném postupu nemohlo býti docíleno. Tím opodstatněn jest požadavek způsobnosti, by cena zboží pletichou byla stupňována a jest lhostejno, že zůstalo jen při pokusu prodeje, jelikož tím vyloučen jest jen účinek, tedy skutečné zvýšení ceny, ne však způsobnost, účinek ten přivoditi.

Čís. 336.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.).

I soud lichevní, rozhoduje »podle volného uvážení všech okolností« (§ 18 cit. zák.), jest povinen uvéstí důvody a úvahy, jakými se řídil, rozhoduje sporné otázky.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 662/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Ml. Boleslavi ze dne 28. července 1920, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin předražování dle § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Proti vývodům obžalovaného, že dle § 18 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. rozhoduje lichevní soud o tom, je-li cena zřejmě přemrštěná »podle volného uvážení všech okolností«, dlužno připomenouti, že tomuto ustanovení nelze rozuměti tak, jakoby soud lichevní mohl rozhodovati o přiměřenosti cen libovolně bez jakéhokoliv podkladu a důvodu, nýbrž že i soud lichevní jest vázán předpisy § 258 odstavec druhý tr. ř., jakož i předpisem § 270 čís. 5 tr. ř., dle něhož jest mu uvéstí důvody a úvahy, jakými se řídil, rozhoduje sporné otázky.

Čís. 337.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

»Obecnou cenou« ve smyslu § 6 zák. jest při předmětu monopolním (sacharinu) úřední cena monopolní; nelze přihlížeti ku srážce z této ceny, které jsou účastní státem pověřeni prodavači.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr II 360/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojme

ze dne 29. října 1920, jímž byl obžalovaný uznán vinným toliko přečinem dle § 8 tr. zák. a § 2^b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., nikoliv však zločinem dle § 2 c) cit. zák., rozsudek v odpor vzatý zrušil a přikázal soudu nalézacímu, by věc znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství čelí toliko proti výroku, odsuzujícímu Adolfa S., co do kvalifikace skutku jako pouhého přečinu a důsledkem toho i co do výměry trestu. Stížnost, dovolávající se zmatečných důvodů § 281 čís. 5 a 10 tr. ř. jest odůvodněna. Obžaloba vypočetla cenu sacharinu, pro jehož dopravu přes hranice obžalovaný Adolf S. byl odsouzen, na 4154 Kč a kvalifikovala tudíž skutek dle § 2 c) zák. ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. jako zločin. Soud nalézací nenabyl však přesvědčení, že cena sacharinu, S-em vyváženého, přesahovala 4000 Kč, ač přesahuje ovšem 500 Kč, a kvalifikoval skutek jen jako přečin. K tomuto výsledku dospěl soud nalézací vzhledem k ustanovení § 6 cit. zák., maje za to, že za »obecnou« hodnotu možno uznati jen cenu ve velkém, cenu v továrně, onu cenu, za kterou lékárníci sacharin nakupují. Cena v malém nemůže prý vzata býti za rozhodující, poněvadž obsažen jest v ní již výdělek lékárníka, jenž nemůže zvyšovati obecnou hodnotu sacharinu. Ježto pak cena v e v e l k é m činí pouze 3769 Kč 30 h, bylo odsouditi Adolfa S-a jen pro přečin. Názor tento označuje zmateční stížnost právem za mylný. Obchod s umělými sladidly, jenž vyhrazen byl cís. nařízením ze dne 25. ledna 1917, čís. 37 ř. zák., dle zákona ze dne 28. října 1918, čís. 11 sb. z. a n. ve státě Československém platným, výlučně státu (sladidlový monopol), byl upraven na základě tohoto cís. nařízení ministerickým nařízením ze dne 12. února 1917, čís. 57 ř. zák. Dle tohoto nařízení jsou oprávněny prodávati umělá sladidla jen osoby, jež podle dalších ustanovení zvláště jsou oprávněny buď k velkoprodeji neb ku prodeji v drobném. Velkoprodejem rozumí se prodej umělých sladidel d r o b n ý m p r o d a v a č ů m v obvodu platnosti cís. nařízení oprávněným. Velkoprodáváči smějí umělá sladidla dodávati jen drobným prodavačům, finančním úřadem označeným, a určitým živnostenským podnikům. Oprávnění k drobnému prodeji, čímž rozumí se dodávka umělých sladidel přímým spotřebitelům, vyhrazuje se jen lékárnám, jen výjimečně může ministerstvem financí býti uděleno, je-li toho potřebí, i jiným živnostníkům. Velkoprodáváči smějí umělá sladidla odebíratí jen odběrní úřadovnou správy sladidlového monopolu za m o n o p o l n í p r o d e j n í c e n u, finanční správou vždy zvláště dle druhů vyhlašovanou p o s r á ž c e provise pro drobný prodej a zvláštní provise z velkoprodeje. Drobní prodavači jsou povinni, umělá sladidla odebíratí zpravidla od některého velkoprodáváče z a p r o d e j n í c e n u p o s r á ž c e provise z drobného prodeje. Z ustanovení těchto vyplývá, že širší obecnostvo nemůže zákonitou cestou nabývatí umělých sladidel jinak, než nákupem v lékárnách neb u zvláště k tomu oprávněných jiných drobných prodavačů z a p r o d e j n í c e n u m o n o p o l n í, tedy za cenu státem stanovenou, za cenu úřední, a v tomto smyslu tudíž maximální. Z a t u t é ž c e n u odebírají i velkoprodáváči a prodavači v drobném toto zboží přímo nebo nepřímo od místa, jež finanční správa k tomu označí, při čemž se jim sráží provise za prodej. Z toho vyplývá,

že za cenu obecnou ve smyslu § 6 zák. ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. nelze pokládati jinou cenu, než tuto úřední cenu monopolní a že srážka z této ceny, které jsou účastni jen státem pověřeni prodavači, nemůže přijíti v úvahu pro ocenění s hlediska § 2 cit. zák. Proto dlužno označiti právně mylným, vzal-li rozsudek za podklad kvalifikace skutku monopolní cenu, sraziv z ní napřed tuto provisi, která se sráží jen lékárníkům s ceny jinak jednotné a dospěl takto k ceně nepřesahující peníz 4000 K, jenž jest rozhodným pro zločinnou kvalifikaci. Bylo proto zmateční stížnosti státního zastupitelství vyhověti a rozsudek, pokud touto vadou jest stížen, jako zmatečný zrušiti. Ježto však soud opomenul v rozsudku zjistiti množství, druh a dle toho určitelnou monopolní cenu sacharinu, obžalovaným neoprávněně vyváženého, — což zmateční stížnost státního zastupitelství zvlášť ještě vytýká jako zmatek dle § 281 č. 5 tr. ř. — nelze soudu zrušovacímu rozhodnouti ihned konečně ve věci samé.

Čís. 338.

Ku zločinné kvalifikaci krádeže dle § 176 II c) tr. zák. se nevyhledává, by byl pachatel na práci zjednán přímo a bezprostředně poškozeným.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1921, Kr I 537/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 16. dubna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 176 II a) c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Pokud zmateční stížnost napadá kvalifikaci dle § 176 II c) tr. z., poněvadž stěžovatel nebyl od poškozeného Josefa J-a na práci zjednán, nelze jí přisvědčiti, poněvadž zákon nevyžaduje, by pachatel byl poškozeným přímo a bezprostředně na práci zjednán. Tam, kde práce je vykonávána učedníkem nebo jiným pomocným personálem, bude pravidelně sjednávána u mistra neb jiného podnikatele a rozhodným jest jen, zda tato práce poskytla pracovníku lepší příležitost ku vykonání krádeže, což v tomto případě stěžovatel nepopírá. Zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 339.

Předražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).

Dulcin jest předmětem potřeby.

Při zjišťování výše zamýšleného zisku, rozhodného pro kvalifikaci činu jako přečinu dle § 20 čís. 2. lit. b) cit. nař., lze přičítati každému z pachatelů pouze ten zisk, který vzešel nebo jehož mělo býti dosaženo z jeho trestné činnosti.

Znalce lze slyšeti při hlavním přelíčení též telefonicky.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1921, Kr I 570/20.)